

Η αγνωμοσύνη ορισμένων Ελλήνων.

του Γιώργου Ν. Παπαθανασόπουλου.

Η 199^η επέτειος από την έναρξη της Επανάστασης του 1821 μας δίνει, για μιαν ακόμη φορά, την ευκαιρία να σκεφθούμε εκείνους που μας διατήρησαν ως Έθνος και μας απελευθέρωσαν. Ο επικός αγώνας επιβίωσης του Έθνους των Ελλήνων κράτησε από το 1453, αμέσως μετά την Άλωση της Κωνσταντινούπολης έως την Εθνική Παλιγγενεσία. Ο εκ των επιφανεστέρων ιστορικών μας Κωνσταντίνος Σάθας γράφει στο ιστορικό του δοκίμιο «Τουρκοκρατούμενη Ελλάς – Περί των προς αποτίναξιν του οθωμανικού ζυγού επαναστάσεων του Ελληνικού Έθνους (1453 – 1821)»:

«Εάν Έθνος εν τω κόσμω δύναται να σεμνύνηται δια το ευγενές της καταγωγής του, αναντιρρήτως είναι το Ελληνικόν. Η περιβάλλουσα αυτό αίγλη εξηγοράσθη δια σειράς μαρτυρίων και το δικαίωμα της τοιαύτης ευγενείας, είναι γεγραμμένον με αίμα. Φοβεραί κατά της κεφαλής του ενέσκηψαν λαίλαπες, άγρια και απειλητικά εκυλίσθησαν τα κύματα και ο μαρτυρικός αυτός λαός εδιώχθη, εδούλευσε, κατώκησεν εντός ερειπίων, εκολύμβησεν εντός αιμάτων.

Αλλ' ο εις τα ζοφερά εκείνα νέφη κρυβείς ήλιος του Ελληνισμού δεν εβράδυνεν να ανατείλη...Υπέρ πίστεως και πατρίδος ηγωνίσθη το έθνος, δια του σταυρού και της ρομφαίας απέκτησε την ελευθερίαν. Οι μάρτυρες της ορθοδόξου πίστεως και οι αρειμάνιοι (παθιασμένοι) του εθνισμού πρόμαχοι εισίν οι δίδυμοι της ελληνικής ελευθερίας αστέρες».

Αυτή είναι η αλήθεια. Οι αγνώμονες όμως Έλληνες ήθελαν και θέλουν να την παραποιήσουν. Είναι πρώτον οι άθεοι και δήθεν αντικειμενικοί ιστορικοί, που επιχείρησαν και επιχειρούν να παρουσιάσουν την ιδεολογία τους ως κλειδί για την διερεύνηση της πραγματικότητας. Είναι δεύτερον οι κατέχοντες αυτή την κληρονομιά, που την αποποιούνται. Πολιτικός είχε πει για τους προγόνους μας ότι καλά έκαμαν και μας παρέδωσαν μια ελεύθερη Πατρίδα, αλλά τώρα πρέπει να μπουν στο ράφι και η Ελλάδα να προχωρήσει «προοδευτικά».

Τρίτον είναι αυτοί που αντί για ευγνωμοσύνη δείχνουν ένα αδιανόητο για πολιτισμένους ανθρώπους μίσος προς τους εκπροσώπους της Εκκλησίας. Η Εκκλησία για εμάς τους Έλληνες είναι η Μάνα μας, είτε το θέλουμε είτε όχι. Μπορούμε να την απαρνηθούμε. Μπορούμε να την εγκαταλείψουμε. Αλλά να την μισούμε; Αυτήν, που πέτυχε από το 1453 να φτάσουμε στα 1821 και να πούμε ποιοι είμαστε, ότι είμαστε αυτοί που πιστεύουν στον Χριστό; Αυτήν που μας βοήθησε να περάσουμε από το γένος των χριστιανών στο έθνος των Ελλήνων, όπως είπε σε ομιλία του ο καθηγητής κ. Σπυρίδων Φλογαΐτης; Δεν υπάρχει Αγωνιστής, λογοτέχνης και ιστορικός της εποχής εκείνης, που να μην μίλησε για την πίστη του στον Χριστό, που να μη ζήτησε τη βοήθειά Του στην αποτίναξη του Οθωμανικού ζυγού.

Αναφέρομαι σε εκείνους τους Έλληνες, που σε κάθε ευκαιρία με μίσος πετροβολούν την Εκκλησία, σε εκείνους που αισθάνονται ηδονή να την περιθωριοποιήσουν, να την εξολοθρεύσουν, να την χαρακτηρίσουν «οπισθοδρομική», που σε κάθε ευκαιρία παίρνουν στη χώρα μας και έναντι των κληρικών της Ορθόδοξης Εκκλησίας τη θέση των Ορεινών της Γαλλικής Επανάστασης έναντι των ρωμαιοκαθολικών κληρικών της εποχής εκείνης.-

Πηγή : <http://anastasiosk.blogspot.com/>